

De E-Jasmijn

DE OFFICIËLE NIEUWSBRIEF VAN UITGEVERIJ JASMIJN

Wat is nieuw?

INTERVIEW AUTEURSBOND

.....

HULDE AAN DE SCHRIJVERS

.....

FRAGMENT UIT ER WAS EENS PTSS

.....

ACHTER DE SCHERMEN BIJ

Sprookjes bestaan, toch?

Niet alleen buiten kunnen we nog even genieten van een heerlijke nazomer, want ook wil ik in deze E-Jasmijn mijn uitgeverslicht laten schijnen op een aantal bijzondere diamanten. Het was namelijk een zeer bewogen maand waarin we - samen met elf dappere schrijvers - het boek *In de schaduw van PTSS* hebben uitgebracht. Maar niet alleen dit boek weet PTSS goed op de kaart te zetten: in deze nieuwsbrief lees je alles over een 'sprookjesachtig' vervolg hierop van twee bekende auteurs Veerle en Jasper... leefden zij na PTSS nog lang en gelukkig?

En wat was het een eer om door journalist Bambi Bogert van de Auteursbond gebeld te worden voor een interview! Met dit gesprek heeft ze ook mij en de uitgeverij goed in het zonnetje gezet. *Oh*, en dan heb ik het nog niet eens gehad over wat er allemaal áchter de schermen gebeurt in de wereld van de drukpers. Kortom: een hoop te zien en te lezen!

Namens de redactie en mijzelf wens ik u veel plezier bij het lezen van deze 5e editie van de E-Jasmijn. *Stay safe* en blijf in beweging.

Warme groet,

Marjolein Hermes

Directeur

Interview Auteursbond

door Bambi Bogert

Hulde aan de schrijvers door de redactie

Onze dank gaat uit naar alle dappere schrijvers voor hun moed en kracht om hun verhalen te delen in het boek *In de schaduw van PTSS* - het eerste boek dat PTSS belicht vanuit het perspectief van de ervaringsdeskundigen zelf.

Bianca - Claudia - Danique -
Marjolein - Hansje - Treinmachinist -
Nienke - Veerle - Jasper - Silvia -
Ichabod - Linda

[Ik ben auteur](#)

NIEUWSBRIEF

Nieuwsbrief Journalistiek /
Non-fictie

Wie ben je?

[Marjolein Hermes](#)

Wat doe je?

"Als docent Nederlands ben ik altijd met taal bezig geweest. Ik schrijf al 15 jaar columns en ben eind 2020 een uitgeverij gestart. We geven alleen non-fictie boeken uit met een rauw randje. Onderbelichte onderwerpen waar soms ook een taboe op rust, zoals narcisme, kinderen van anonieme zaaddonoren en PTSS. Het zijn boeken gericht op het brede publiek, geschreven door ervaringsdeskundigen. Ik schrijf zelf ook en put daarvoor vooral uit mijn persoonlijke ervaringen. Zoals in het boek 'De Stem van het Donorkind', dat nu te koop is."

Waar werk je momenteel aan?

"Op dit moment leg ik de laatste hand aan het boek 'In de schaduw van PTSS', dat op 1 september uit komt. Er staan verhalen van tien verschillende mensen in, uiteenlopend van een treinmachinist die een zelfdoding heeft meegemaakt tot een vrouw die gemarteld en verkracht is. Over PTSS is nog veel onwetendheid, de meeste mensen kennen het alleen van teruggekeerde militairen. Maar het komt veel vaker voor. Het is belangrijk dat het herkend wordt, niet alleen door de hulpverlening, maar ook door coaches, onderwijzers, ouders en partners. Want veel mensen blijven er nu jaren mee rondlopen, zonder dat ze weten wat er aan de hand is."

Wat zijn je plannen voor de toekomst?

"Ik heb een tijdlang als docent in de gevangenis van Vught gewerkt en dat heeft me zó geraakt, daar wil ik me nog verder in verdiepen. Een aantal van die verhalen wil ik echt nog optekenen. Natuurlijk geschreven vanuit de beleving van de gevangenen zelf."

Waar hoop je nog meer op?

"Het lijkt me leuk om andere schrijvers te ontmoeten en ervaringen met ze uit te wisselen. Ik wil weten waar ze veel aan gehad hebben, waar ze tegenaan zijn gelopen en wat ze geleerd hebben. Wat heeft hen verder gebracht in hun carrière?"

Waarom ben je lid geworden van de Auteursbond?

"Schrijven is een rode draad in mijn leven, ik wil nog heel veel boeken uitbrengen. En ik merk dat daar veel kennis bij komt kijken die ik als beginnend auteur nog niet heb. Als je nieuw bent in deze wereld, komt er zoveel op je af: juridische aspecten, schrijftechnieken, contracten en auteursrechten..."

Nieuwsbrief Journalistiek /
Non-fictie

Fragment uit *Er was eens PTSS*

door auteurs Veerle en Jasper

De redactie van Uitgeverij Jasmijn was zeer onder de indruk van de verhalen van echtpaar Veerle en Jasper in het boek *In de schaduw van PTSS*. Daarom zullen deze schitterende en scherp geschreven verhalen binnenkort gepubliceerd worden in het boek: *Er was eens PTSS*.

'Op de tweede dinsdag van mijn opname bij Psytrec stond de avondeducatie – deze werd dagelijks gegeven, meerdere keren per dag – in het teken van dissociëren. Wat het was, wat de rol daarvan was en hoe je daarmee om kon gaan. Dit gevoel werd als volgt beschreven: het zo extreem koud hebben alsof je lijf ineens in een andere versnelling gaat. Alsof je bijna gaat opstijgen – er even niet bent – en je een soort pantser opzet. Dat herkende ik als geen ander. Want ging je daar te ver in door, dan had je de pech dat ook het linker gedeelte van je gezicht gevoelloos werd of zelfs delen van je lichaam uitvielen. Dit was een donderslag bij heldere hemel, dit had ik ook! Ik hing bij het ontvangen van deze informatie al boven mezelf en mijn vest kon me niet meer beschermen tegen die intense kou. Voor mij was het ineens duidelijk: ik heb PTSS. En altijd dat bevroren, wegraken en dove gevoel horen daarbij. Dit kon ik op geen enkele andere wijze verklaren of wegcijferen. Dit gevoel was er. En vaak ook!

Iedereen met PTSS is doodsbang voor dit gevoel. Het zorgt ervoor dat je niet meer alert kunt zijn. Het zorgt ervoor dat je de regie kwijt bent en het zorgt ervoor dat je even niet in staat bent om alles wat er gebeurt in de gaten te houden, in te schatten en daarop op te anticiperen. Dit zorgt dat je wereld ineens heel klein wordt. Daarnaast put dit je intens uit. Want het kost heel veel energie en het gebeurde me ook zo vaak dat ik het niet meer bij kon benen. Het gebeurde gewoon als ik met vrienden aan het borrelen was. Het gebeurde als ik aan het schoolplein stond, op de snelweg zat, eten stond te koken of de was stond te vouwen. Zelfs als ik aan het vrijen was met mijn Prins Jasper - mijn ideale prins op het witte paard, mijn lieve man - was ik er geregeld niet bij en veranderde ik in een ijsprinses. En dit gevoel had ik mijn hele leven al.'

'Ik ben Jasper. Wellicht ken je mij uit de verhalen van Veerle, maar dan als Prins – de prins op het witte paard. Die ideale man van Veerle, de redder in nood en eeuwig geduldige man. De held, de rots in de branding die altijd klaarstaat om mijn vrouw in nood een helpende hand te bieden.

Uiteraard voldoe ik compleet aan het beeld dat Veerle schetst, maar moet ik het beeld een klein beetje nuanceren. Ik ben gewoon een man met een eigen rugzak met levenservaring en daarlangs heb ik soms ook de rugzak van Veerle meegedragen. Al bijna vier jaar draag ik de titel Prins. Ik heb lange tijd op het podium op plaats één gestaan – plaats twee tot en met tien waren leeg. Dat was niet mijn keus. Veerle heeft mij daar geplaatst. Enerzijds trots dat ik die plek in haar leven kreeg, anderzijds doodsbang om eraf geduwd te worden of eraf te vallen. Hoe kan ik dat verduidelijken?

Het leuke van op een voetstuk staan, is dat je eigenlijk niets fout kunt doen. Alles wordt geaccepteerd, je fouten worden weggewuifd of het verhaal wordt dusdanig aangepast dat ik toch weer de held was en op het voetstuk teruggezet kon worden. Maar de angst om eraf geduwd te worden bleef ook sterk aanwezig. Een verkeerde handeling – bijvoorbeeld een gebruikt theezakje in de gootsteen neerleggen – kon al resulteren in een intense ruzie.

Als ik terugkijk, is dat wat er veelvuldig gebeurde. Trekken en duwen in extremen, een tussenweg was bijna niet mogelijk. Ik had nooit kunnen bedenken dat dit een oorzaak had die PTSS heette. Met mijn verhaal probeer ik de andere kant een stukje te belichten. Over PTSS zijn door deskundigen al heel veel boeken geschreven. Ook diverse door PTSS'ers zelf, maar de kring mensen direct om hen heen wordt niet altijd meegenomen in deze. Waarom zou je ook? Wij – als directe naasten – hebben toch geen trauma's opgelopen of iets dergelijks? Wij hebben toch geen therapie nodig om 'beter' te worden? Wij hoeven er alleen maar te zijn als ondersteuning voor de PTSS'er. Zij zijn het, die alle hulp nodig hebben. Dat is echt een opvatting die naar mijn mening erg onderschat wordt. Hoe kun je iemand helpen in zijn coping, dissociatie, triggers en exposure als je deze woorden niet eens kent? Nu moet ik dan ook toegeven dat ik deze woorden ook niet kende tot drieënhalf jaar geleden. De hele cyclus waar we aan begonnen zijn is niet met een paar woorden, bladzijden of boeken uit te leggen. Je voorstellingsvermogen zal niet toereikend zijn om te bevatten hoe ons leven werd gedomineerd door mijn tweede vrouw, de PTSS.

Het boek *Er was eens PTSS* zal verschijnen rond 1 november 2021.

Wil je reageren op dit fragment?
info@uitgeverij-jasmijn.nl

Achter de schermen bij...

door DE REDACTIE

Wat zijn wij Johannes Gutenberg dankbaar. Dankzij zijn uitvinding van de drukpers in 1450 kunnen wij nu genieten van fysieke boeken. Wij leveren de boekprojecten - na gedegen arbeid met bloed, zweet en tranen - digitaal aan bij de drukker en een aantal dagen later staan de boeken voor ons klaar. Dat blijft altijd een heel spannend moment, want ook wij zien het resultaat dan in volle glorie voor het eerst. Neem een kijkje achter de schermen bij: de drukkerij!

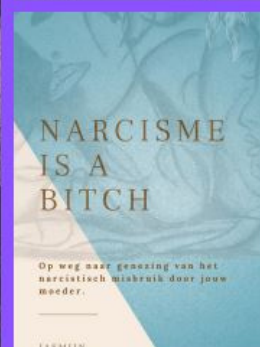
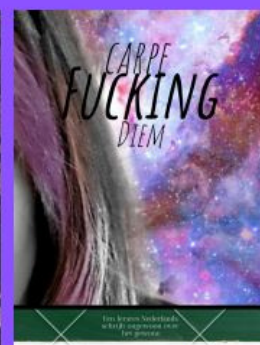
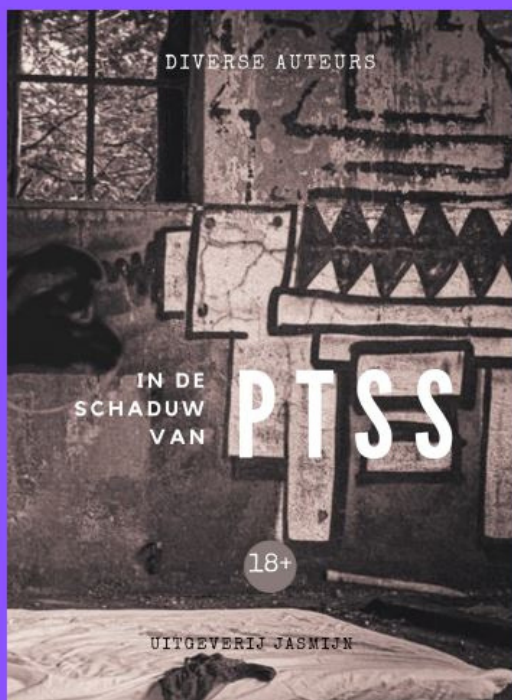

prijs
printer.nl
 Snel en altijd voordelig!

UITGEVERIJ JASMIJN

2021

*Indrukwekkende en taboedoorbrekende
non-fictie met een rauw randje*

Meer informatie
www.uitgeverij-jasmijn.nl